

Det Anarkistiske Bibliotek

Skorpionen nr. 3, 2. årg.

Anarkistisk Organ

Redigeret af Sophus Rasmussen

Redigeret af Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 3, 2. årg.
Anarkistisk Organ
28. august 1906

Hentet 05/11/16 fra <https://web.archive.org/web/20071023164701/http://www.anarkister.dk/skorpionen.aarg.2.nr.3.htm>
Udgivet af anarkistisk Agitationskomité.

da.theanarchistlibrary.org

28. august 1906

Indhold

Respekt for retten	5
Anarkistisk materialisme	7
Efter systemskiftet	9
Skabelsen	11
Er Social-Demokraten et arbejderorgan?	11
Kejser Wilhelm	13
Fremtiden	14
Vor Skarnkasse	16

gniden sig op ad de kongelige, deres pinsemiddage og lignende er naturligvis de rene rævestreger. Meningen er selvfølgelig at smække sig ind på disse steder, for en gang, når lejlighed byder sig, at sprænge alle de kongelige i luften på én gang. – Og Sabros pølsefabrik! Ja, lur mig den, om ikke det hele kun er en maskeret bombefabrik, og i den nærmeste tid kan vi måske opleve at se alle Sabros pølser ryge i luften sammen med hele den kongelige familie. Hvis da ikke Alberti forinden har ladet de farlige revolutionsmænd arrestere og de dynamitfyldte pølser konfiskere.

Men alligevel – at tænke sig det om vor egen fede og fredsommelige Peter Knudsen!

I Finland har Socialdemokratiets ledelse forhindret, at arbejderne sluttede sig til den generalstrejke, som »Den røde Garde« søgte at iværksætte for at støtte de russiske soldaters oprør. »Social-Demokraten« meddelte det forleden og syntes dermed at misbillige det. Vi er dog aldeles sikre på, at de selv vil bære sig akkurat lige sådan ad, om noget lignende indtraf her.

Smuk blomst. Det norske radikale Venstre siger: »Ethvert uafhængigt folks nationale kultur er menneskelighedens blomst«.

Ja, man har jo mange slags blomster; denne må vel nærmest være noget i retning af en fandens mælkebøtte.

»**Intet folk** nærer en så kujon- og kællingeagtig skræk for militærvæsen og blanke knapper som det danske«, skriver »Vort Land«.

Gid det var så vel! Desværre er skrækken dog ikke så stor som rædslen for ikke at adlyde den lap papir, der påbyder at trække i slagterlavets skændselsdragt.

Meningsfæller!

Støt bladet ved at arbejde for dets udbredelse på værksteder og arbejdspladser!

jeg ham: »Synes du i grunden ikke, det er elskeligt, sådan at have fædreland, hvor man kan få lov til at sulte og lide alt det, man lyster?«

Han trak på skulderen og mumlede hånlige: »Fædreland!«

Så stak jeg ham et nummer af Skorpionen: »Gider du læse det?«

»Gider? Åh jo! Men jeg er nu ellers ikke meget for læsning, ved du. Særlig ikke, når det gælder sociale spørgsmål!«

»Det er s'gu mærkeligt!« sagde jeg. »Jeg synes ellers, du havde grund nok til at tænke lidt på samfundsforholdene. Du, som selv har lidt så meget derunder! Mener du måske ikke, vi trænger til forandring?«

Det gav pludselig et sæt i ham, og han svarede med et eget hårdt tonefald: »Jo, du. Vi trænger sandelig til forandring. Men alle disse teorier, dem forstår jeg ikke. Men lad det komme til handling. Lad proletariatet rejse sig til oprør – til hævnkrig mod dette grådige bourgeoisie og denne brutale øvrighed – og jeg skal ikke savnes i rækkerne. Det højeste jeg kan tabe, er jo livet, og hvad er det værd?«

Da jeg atter lå hjemme i min seng, tænkte jeg på fremtiden, og nu stod den ikke mere mørk og trist for mig; thi ved at tale med denne mand, som netop var en type på vore »sløve« proletarer, havde jeg lært at forstå, at det, proletariatet sukker efter, netop er det, jeg tilstræber – nemlig handling.

Anarkist.

Vor Skarnkasse

Samfundsfarlig. Enhver københavnere ved sikkert, at vi her hjemme har en kongelig socialdemokratgeneral, som hedder Peter Knudsen. Og alle – er jeg sikker på – tror også, at samme Peter Knudsen er en skikkelig og fredelig fyr, der ikke vil gøre nogen som helst, det være sig høj eller lav (særlig dog høj) den mindste fortræd. Dette viser sig imidlertid at være aldeles forkert; tværtimod er han en meget samfundsfarlig person. I et referat, der er udkommet af »Taktikkommissionen«s forhandlinger ved den internationale Socialistkongres og hvor P. Knudsen selvfølgelig også har talt, ser vi nemlig, at han ligesom os anarkister er revolutionær, hvilket altså vil sige, at han med magt vil omstyrte det bestående. »Ingen tænker på at opgive vort revolutionære endemål eller nøjes med et par reformer!« således har han udtalt sig. Og det er hans mening at omstyrte det bestående samfund i enden – hverken mere eller mindre. Efter dette får vi et ganske andet syn på P. Knudsen og hans fællers taktik. Deres

Staten hviler på Arbejdets Slaveri. Bliver Arbejdet frit, er Staten fortabt.

Max Stirner.

Respekt for retten

Medens jeg sad i varetægtsarrest, hændte det en gang, at assessoren, som afholdt forhørene, truede mig med en mulkt, som jeg skulle sidde af på »vand og brød«, i fald jeg ikke udviste den tilbørlige respekt for retten, og årsagen var, at jeg uden at forstå, at det kunne sår hans religiøse og moralske følelser, havde tilladt mig at benytte et så rædselsfuldt ord som »sgu«.

Når jeg nu bagefter tænker på, hvilken sart moral en mand, som overhovedet vil påtage sig hvervet som dommer, må besidde, forstår jeg så godt, hvor krænket han måtte føle sig ved at høre et så ugudeligt og umoralsk ord; thi han er vel så vant til at blive behandlet med en krybende underdanighed og at blive betragtet som et ophøjet væsen af de fleste af de fleste af de stakler, der tror, at de gør sig skyldig i en umoralsk handling, når de krænker loven, og derfor i øvrigheden ser den straffende retfærdighed, i stedet for hvad den er, den brutale, hævnende uret.

Da jeg ikke anså det for nødvendigt at benytte det anførte ord for at udtrykke min mening, og da jeg tillige er af dem, der hellere giver en hund et stykke brød, end den skal bide mig, gav jeg efter; men jeg gjorde det absolut ikke af respekt for »retten«, i al fald ikke hvis man med respekt forstår agtelse. Thi det er det mig ganske umuligt at føle hverken for »retten« eller de mænd, der indbilder sig eller foregiver at udøve ret, når de rækker hånd til at gøre de mennesker ulykkelige, der kom på kant med samfundets love. Tværtimod kan jeg kun få den dybeste ringeagt for begge dele, og enhver, som forstår hvilken foragt »retten« viser over for retfærdigheden, og ser, hvor hensynsløst råt den omgås med menneskeliv og menneskelykke, vil give mig ret i, at enhver, som kan sælge sin sjæl og samvittighed, og række hånd til al den uret, umulig kan gøre deres modbydelig gemene handling, allerhøjest gøre fordring på medlidenhed.

Denne ukrænkelige, indbildte retfærdighed, som ubønhørlig ødelægger livet for så mange mennesker, som på det dybeste krænker folkets individualitet og naturlige rettigheder, og som ikke tåler den mindste kritik af sine institutioner og handlinger eller angreb af sine personer, er i virkeligheden kun et elendig, dumt og middelalderligt tænkende bourgeois og bureaukratis middel til at bi-

beholde de gamle barbariske forhold og fordomme, hvori hele deres lavsindede livsopfattelse finder sig så vel tilpas, og at de love, ved hvilke de opretholder disse forhold, vedblivende kan eksistere, er kun fordi folket er for sløvt til at sætte sig op derimod og for uvidende til ret at forstå årsagen til uretten. De fleste af dem, selv dem, der lider mest under uretten, går virkelig og indbilder sig, at øvrigheden udøver ret, når den håndhæver loven. Det kunne derfor være på sin plads at se lidt på, hvad det er for en retfærdighed samfundet gennem denne øvrighed og disse love praktiserer.

Ret kalder magthaverne alt det, som er i samklang med deres interesser, og som de foregiver tillige at være samfundets. Uret kalder de alt, hvad der er i modstrid dermed. Derfor anerkender de det for ret, at de religiøse prædikanter forvirrer folkets hjerner og moral med deres fordummende præk, medens det er uret at bekæmpe og håne deres lærdomme. Ret er det, når de kapitalistiske ågerkarle udsuger deres arbejdere på det skændigste, ødelægger deres sundhed ved usunde lokaler og overdrevent slid, blot for at de selv kan leve i den mest vanvittige overdådighed, medens det er uret – himmelråbende uret, der skal straffes med tortur og fængsel – om den fattige, for hvem kapitalen ingen brug havde og derfor smed på porten, i sin nød giver efter for selvopholdelsesdriften og tager selv den føde, som i virkeligheden tilkommer ham som ret. Ret er det også, at kvinden nødsages til at sælge sit legeme for at opholde livet, at halvdelen af menneskene skal tvinges til at leve et liv i større eller mindre ulykke for at en lille flok lediggængere kan svælge i luksus, af mennesker skal se deres kære dø af sygdomme, hvis helbredelse kun beroede på bedre økonomiske vilkår, ja endog at man skal lægge sig til at dø af hunger midt mellem lagre af fødevarer, som man med voldsom magt er forhindret i at stille sin sult på.

Ret er det ligeledes at hidse nation op mod nation for at nogle få spekulanter kan få nye markeder for deres rovdrift, at sende tusinder af unge mænd ud for at slagte deres medmennesker og selv lade sig slagte af dem, at skabe sorg, ulykke og elendighed blandt alle dem, der ikke just tilhører den lille klike, som så koldt og brutalt ødelægger livet for andre, når det gælder om at skabe gevinst for dem selv. Og endelig er det ret at fængsle og myrde alle dem, der i ord eller gerning vover at sætte sig op imod, kritisere eller spotte den samfundsordning og de afguder, i hvis navn al denne såkaldte »ret« udøves.

Det var denne ret, assessoren ikke forstod, jeg ingen respekt havde for.

S. R.

Men så kom jeg til at tænke på de arbejdere, virkeligheden viser. Og billedet forvandlede straks. I stedet for bevæbnede, trodsige proletarer, så jeg en flok pluskæbede, øglinsende fysiognomier, der stod og grinte fjollet og fjantet af En, der prædikede oprør. Og jeg så en anden hob – pjaltede og udhungrede proletarskikkelser, der frygtsomt flygtede for et par knippelbevæbnede politibetjente. Det var Danmarks arbejdere, klassesdelte som de er.

Og modet svandt. Fremtiden syntes atter at ligge så håbløs for mig, og jeg spurgte mig selv: »Nytter det i grunden at kæmpe? Er ikke nationalkarakteren så fej og sløv, at alt håb er ude? Var det ikke bedre at forsone sig med samfundet, tage det som det er og bare stræbe efter at opholde livet, i stedet for at prædike revolutionen?« – Dog nej – det blev for trist. Så var alt håb jo ude om gengæld mod dem, der håned os, fordi vi var fattige, der stjal alt fra os, hvad vi ventede os af livet. Så hellere selvmord på anarkistisk vis.

Jeg stillede mig hen til vinduet og så ud i natten – op til stjernerne, til de andre kloder. Og jeg tænkte: »Mon der er mennesker også der? – Mon? – Skulle det være en evig lov for universets beboede kloder, denne disharmoni – denne uretfærdige klassesdeling? Hvor livet i grunden var meningsløst, om det var så?«

– – –

Jeg tog min hat og gik ud. De triste betragtninger måtte jages bort; hvorfor tænke, når tankerne kun pinte En. – Hvem der dog helt kunne lade være at tænke!

Ude i Frederiksberg Allé løb jeg på en kammerat – en gammel bekendt. Han gik og daskede om ligesom jeg, uden andet mål end at jage tankerne bort. Jeg har kendt ham i årevis. Og ofte, når jeg har mødt ham, har jeg søgt at påvirke ham med de anarkistiske ideer. Men han har altid været så optaget af sit hjemlige kommers med kone og børn, med madstræb og kamp for tilværelsen, at hans hjerne ikke har gidet beskæftige sig med andet. Nu var han – fortalte han mig – arbejdsløs; havde været det i længere tid, og det så rent galt ud for ham. Hans kone havde måttet søge en plads på landet, hans børn var sendt hjem til forældre, møblerne var solgte og nu skulle han selv til at vandre ud i verden for at bjerge livet. Det var sidste dag, han var her i byen, den næste ville han med ranselen på nakken vandre ad Tyskland til for at søge arbejde; thi leve skulle han jo.

Jeg huskede på, at han som yngre – inden han endnu rigtig havde lært fattigdommen at kende – altid havde haft en vis nationalfølelse, som blandt andet havde givet sig udslag i, at han som soldat stillede sig til korporal. Nu spurgte

Fremtiden

Jeg holdt forleden dag opgør med fortiden.

Alt, hvad jeg i årenes løb havde samlet af breve, fotografier, skrifter og lignende ting, som kunne vække gamle minder til live, blev gennemset og puttet i kakkelovnen, en tændstik sat til, og kort efter var det hele omdannet til røg og aske.

Det er en egen ubehagelig følelse, man får, når man således roder op i fortidsminderne og imellem dem ikke finder et eneste lyspunkt, men kun mørke og atter mørke. Her støder man på et fotografi af en gammel kæreste, som fattigdommen drev ind i prostitutionen, her på ét af en ven, som proletariats svøbe – tuberkulosen gjorde det af med. Man finder gamle breve fra tidligere venner, som nu er spredte for alle vinde, som er ældede i sindet, forsumpet i kampen for brødet. Og skrifter finder jeg; de første famlede forsøg på at klargøre mit syn på samfundsforholdene og udtrykke mine sørgelige erfaringer om livet – skrevet i lange, lange arbejdsløse vintre. Det hele er så usigelig trist; en række vemodige og mørke minder om en fortid – en ungdom, der svandt i evindelig opslidende kamp for eksistensen, en kæde af lidelser, savn og uopfyldte forhåbninger. Og jeg tænker på de stolte drømme, jeg som barn gjorde mig om fremtiden – hvor man den gang dog så lyst på livet! Det hele syntes så nemt – lykken var så let at gribe.

Lykken! – Ha, kan en proletar i det hele taget nogensinde føle sig lykkelig. Det skulle da være i en rus – i en kæfert. Jeg forstår så godt spiritussens følgeskab med fattigdommen. Uden den var livet simpelt hen umuligt for mange.

Hver gang jeg så disse minder, blev jeg så usigelig melankolsk; nu ville jeg bryde med det forbigangne, derfor brændte jeg alt. Jeg holder overhovedet aldrig af at tænke på fortiden; thi selv om der virkelig imellem skulle være et enkelt lyspunkt – mindet om en flygtig stund, hvor man mente at leve, så kommer denne jo ikke igen. Tiden er ubønhørlig, den lader sig ikke mane tilbage.

Nu ville jeg kun tænke på fremtiden og nutiden. Nej, ikke nutiden; den er for trist, men på fremtiden. Og jeg tænkte – tænkte år ud i tiden. Men hvor syntes den mig dog kold og grå; thi når man kun har erfaringer som jeg, så hengiver man sig ikke til tåbelige illusioner. Mørk og trist lå den for mig. Fattigdom og arbejdsløshed som i fortiden, det var alt, hvad jeg øjnede. Dog pludselig lysnede det. Jeg så i tankerne arbejderne rejse sig og gå til kamp mod deres tyranner og udbyttere; jeg så hele det store lidende proletariat i kamp, i krig, i oprør mod dem, som hidtil havde underkuet dem.

Anarkistisk materialisme

Tænker man dybt over og undersøger man grundig de årsager, som danner drivkraften til alle menneskets væsen i virkeligheden kun er et produkt af forholdene. Enhver handling, man udøver, enhver tanke, man tænker, enhver ting, man skaber, alt er kun reflekser af de indtryk, man modtager udefra, sammensat, adskilt og formet af hjernens uendelig fine maskineri.

Denne teori, som for os materialister ikke står som nogen hypotese, men som absolut kendsgerning, deles desto værre kun af få; thi det er de færreste, selv blandt de mennesker, der kan og vil tænke, som er i stand til helt at bryde med fordommene om Gud og udødelig ånd. De vægrer sig ved at gå ind på, at det, man kalder ånd, slet og ret skulle være tanker, fremkaldt ved en ren materialistisk proces, og hævder, trods det, at ikke den ringeste sandsynlighed taler derfor, at der nødvendigvis må findes noget åndeligt, noget – noget mystisk, som det er umuligt at fatte eller forklare. Spørger man dem om dette »åndelige« er stof, svarer de, at det ved de ikke, og spørger man dem om, hvorledes de da forestiller sig dette mystiske, får man samme svar. De ved aldeles intet om den ånd, hvis eksistens de hævder; men alle er de enige om, at den er i stand til at leve efter døden.

Teorien, som dels bundet i menneskets fordom mod døden, i hvilken de ser noget uhyggeligt – noget skrækkeligt, og derfor gerne vil knibe uden om ved at forgøgle sig et evigt åndeligt liv, og dels skyldes de vrangforestillinger, de hele barndommen igennem er bleven indpodet, kan ikke forsvares med en eneste kendsgerning, hvorimod vi andre kan give beviser i massevis, så klare og logiske, at man skulle synes, at kun dem, der ikke vil miste troen på den udødelige ånd, vedblivende kan bibeholde den.

Når man, hvad jo må betragtes som en kendsgerning, går ud fra, at alt liv har udviklet sig af jorden, må det blive en logisk følge deraf, at også mennesket har gennemgået denne udvikling og derfor også, engang i en fjern fortid, har stået på lige så lavt et organisk standpunkt som alle de primitive væsener, vi nu kan mene, at f.eks. en østers har en udødelig ånd, så dog umulig kan forestille sig det samme om en plante, og der i virkeligheden ikke gives nogen skarp overgang fra planter til dyr, idet der gives former, som man ikke ved, om man skal henregne til dyre- og planteriget, vil det være stridende mod al sund sans at antage, at der skulle findes en udødelig ånd hos mennesket, med mindre man vil gå ud fra, at denne ånd findes i alt liv og alt stof og så har udviklet sig sideordnet med vedkommende væsens organisme. Thi i modsat fald måtte »ånden« jo være sluppet ind på et vist stadium af menneskets udvikling, og den tanke

er virkelig ganske latterlig Men når ånden, for at udvikle sig til det stadium, den indtager hos det væsen, i hvilket den sæde, absolut har behøvet en tilsvarende udvikling af organismen, siges det sig selv, at ånden kun er virkninger af organismen. Som vi alt i en tidligere artikel («min religion») har berørt, viser det sig jo også, at »ånden« er ude af stand til at skabe noget, uden først at have modtaget indtryk udefra, det vil sige, at hjernen gennem sansorganerne er bleven påvirket af indtryk, som så, adskilt eller sammensat, giver sig udtryk i tanker. Dette beviser jo, at »ånden« ikke er noget selvstændigt; thi den kan kun eksistere og udtrykke sig ved hjælp af organismen, følgelig må den, som jo ikke er stof (var den det, var den jo slet ikke ånd, men materie), ophøre at eksistere samtidig med legemets død. Men nu den anden tanke, at ånden muligvis findes i alt stof og danner livskraften for dette? Ja, det beviser egentlig kun en omskrivning af ordet »liv« til ordet »ånd«. Thi liv og ånd bliver jo i dette tilfælde det samme – med andre ord: Al materie skulle således være liv.

Skønt man skulle synes, at det var de religiøses opgave og pligt at bevise, at der findes en Gud og en udødelig ånd, har disse aldrig gjort blot det ringeste forsøg på ved fornuftige midler at overbevise os andre. De påstår blot, at der gives et sådant ophøjet væsen, som det er umuligt at sanse, fordi det er ånd, og de siger så til os: Bevis I, at dette væsen ikke findes. Men skal vi bevise det, har vi selvfølgelig ikke andre midler end den sunde fornuft, og den bøjer de sig ikke for. De siger: »Vis os, at Gud ikke findes!« Denne opfordring er aldeles sindssvag, idet det jo er umuligt for os at trække deres indbildte Gud frem ved ørerne og sige: Se, her er han ikke! Det vil være et lignende tilfælde, som om man ville sige, at man selv havde hørt, at den eller den ikke sagde det eller det. Alt, hvad de religiøse gør for at bevise deres Gud, er at påstå, at de føler, at han er til, eller at henviser til Biblen vel andet end menneskeværk – datidens menneskers mere eller mindre pålidelige beretninger om, hvad de selv så eller mente at se, samt om, hvad de var blevne fortalte af andre – krøniker og sagn, der var gået i arv fra generation til generation inden de blev nedskrevne. Disse krøniker beviser aldeles intet, lige så lidt som vore forfædres myte om Thor, Odin osv. Og nu det første følelsen? Hvad er det vel andet end den samme følelse, som vi anarkister og socialister føler for vor sag – længslen efter noget bedre end det, vi fandt i vort kolde, ubarmhjertige samfund – trangen til menneskelighed, til et liv i overensstemmelse med et åndeligt standpunkt, hvorpå vi står.

Der kunne, for at modbevise gude- og åndetroen, gives eksempler i det uendelige; man kunne spørge, hvorfor ånden hos det nyfødte barn og hos oldingen ikke er lige så stærk som hos manden i sin manddomstid – hvis den ikke kun

Men fra kapitalisterne og middelstanden eller fra de hellige og militærgale – ja fra dem optager de gladelig hvilken som helst annonce. Og medens det kan reklamere med spaltelange anmeldelser for de kapitalistiske forlystelses-etablisser, havde det før det socialistiske ungdomsstævne nu i sommer ikke et ord tilovers. Først bagefter kom det med et digt, der var oplæst derinde, og et par linier om festen.

Jeg har liggende for mig et nummer af Social-Demokraten. Det er ganske tilfældigt valgt og ikke nogen undtagelse fra reglen. Ved at efterse dets annoncestof opdager jeg, at Socialdemokratiet – dvs. det kongelige – nu har forsonet sig med de før så forhadte militærrumlere. Thi i den annoncerubrik, hvor partiets foreninger bringer sine meddelelser til medlemmerne, står der også en stor annonce fra »Dansk Rytterforening fra 1897«. Denne er, efter hvad annoncen selv meddeler, en forening, der har til formål at fremme militærgalskaben, og enhver, der har aftjent sin værnepligt, enten som dragon eller husar, opfordres til at indtræde deri. Medlemmerne – hedder det – består både af officerer. Underofficerer og menige. Men da man jo ved, hvilken klassifikation der finder sted mellem militærets over- og underordnede, er det ikke vanskeligt at forstå, at de forhenværende menige kun skal have til opgave at nikke til al den krigsgalskab, officererne prædiker for dem.

I samme rubrik findes også en annonce fra »Malermesterforeningen af 1906«. Altså er det ikke alene militæret, men også arbejdskøberne, der nu er indlemmet i den socialdemokratiske parti.

Vi forstår så godt, at socialdemokratgeneralerne har været nødt til at udelukke anarkisterne og halvvejs ung-socialisterne fra bladet; thi med militærgale, hellige og arbejdskøbere kan vi selvfølgelig ikke gå i spænd. Men har vi så ikke grund til at spørge: Er Social-Demokraten et arbejderorgan?

Kejser Wilhelm

har haft et nyt anfald af munddiarré og i dette bleven af med et par skruptudser, som han dog sikkert selv antager for guldæbler. Denne gang er det ikke den gule fare, det er galt med, men den røde ditto, som han mener er meget værre end den gule. Særlig er han sorgfuld over den stærke antimilitaristiske agitation, der udfoldes verden over, og han kalder den »en international pest«. Det er mere forståeligt, at hans kejserlige hjerne, som med respekt at melde besidder ikke så lidt glassets velkendte egenskab, sysler med det røde end med det gule. Thi det varer sikkert ikke længe før de gule også bliver røde.

Enhver troende arbejder, som indbilder sig at være socialdemokrat uden at vide hverken hvad socialisme eller demokrati betyder, vil bestemt holde på, at det er et arbejderblad. Og tvivler man yderligere, vil han henvise til teksten og sige: »Læs den og se, hvor kapitalisterne får på puklen! Bliver de ikke hver dag udkældt på det værste? Lærer man ikke daglig, at de er skadedyr, vampyrer osv., som udsuger arbejderne? Og ser vi ikke, hvor medfølelse 'Social-Demokraten' kan tude, når en af dens troende tilhængere er bleven smidt på gaden af sin vært eller når møbelhandleren har taget bohavet tilbage, fordi købereren ikke kunne betale? Kan nogen med henblik på dette nægte, at det er et arbejderblad?«

Og dog benægter vi det.

Vi benægter det, fordi vi ikke lader os putte blå i øjnene af »Social-Demokraten«s fraser og jeremiader, og fordi vi, i modsætning til de troende, ved, hvad socialisme er, og hvad man kan forlange af et socialistblad.

Man kan først og fremmest forlange, at der oplyser arbejderne om socialismen og agiterer for den. Men det gør den hverken ved sine tredive år gamle formkrav eller ved sine lige så gamle fraser.

Alle socialistiske filosoffer er enige om, at forbrydelsen har sin rod i samfundsforholdene; det er ikke en ond eller dårlig natur, som kan udryddes ved fængselsstraffe og pisk, men en forsømt opdragelse og skoleundervisning i forbindelse med de individualistiske ejendomsforhold, der demoraliserer og ødelægger et menneske og gør ham til forbryder mod loven eller moralen. Eller også er det stakkels sindssyge mennesker, som er ude af stand til at beherske sig selv -, som handler i indskydelse og bagefter fortryder. Men hver dag ser vi Social-Demokraten stille disse forbrydere i gabestokken med fuldstændig navn og adresse, at borgerlig tænkende mennesker kan pege fingre af dem, når en gang tugthusets porte atter åbner sig for dem.

Og vi ser samme blad dølge for sine læsere alle de rørelser i virkelig socialistisk retning, som foregår i udlandet. Det er ikke noget, de har godt af at læse; de må ikke vide besked om, hvorledes socialismen udvikler sig og virker i udlandet. Thi det kunne jo slappe disciplinen og skabe mistillid til generallerne. Ligeledes holder den pænt sin mund hver gang én af lederne har været til pinsemiddage og i en kæfert ladet sin sande karakter stikke frem i skikkelse af nogle spytslikkende ord til en kongelig højhed. For ikke at tale om, at den fortier alt, hvad der sker her hjemme af socialistisk bevægelse, og nægter at optage annoncer fra anarkister, medens den nøjes med at »glemme« at optage, eller omredigere dem, som kommer fra de unge socialister, når de ikke fuldt ud passer i Social-Demokratens kram.

var tanker og disse atter kun en virkning af et maskineri, organismen, måtte man forudsætte, at åndens styrke var ens, lige fra fødslen og til døden – man kunne ligeledes spørge, hvorfor et menneske kan tage skade på ånden, fordi det materielle maskineri – hjernen – bliver sygt eller beskadiget ved slag eller stød; thi var ånden noget særskilt, skulle man ikke synes, at den kunne blive svækket, fordi det materielle led en smule overlast, og endelig kunne man spørge, hvorledes »ånderne« var i stand til at formere sig, hvad de jo absolut måtte gøre, i fald hvert menneske skal have en »hel ånd«; men lige vidt vil vi komme over for de religiøse; thi for dem gælder det ikke om at vide, men om at tro. Og over for tro, der ikke har viden til grundlag, hører alt op.

(Fortsættes.)

Efter systemskiftet

Russiske forhold i Danmark.

III.

Forhørene.

Det første indtryk, man får, når man kommer ind i retslokalet, er, at her hører al ret op. Man får nærmest en følelse, som stod man overfor en dreven bondefanger, der ved alle slags rænker vil søge at få en til at punge ud med mønten, og som man, samtidig med man værger sig mod hans kneb og sleske tale, dog skal passe på ikke at støde for ikke at risikere at få en skalle lige i synet. Naturligvis bliver det ikke tabet af pengene, det gælder her, men det, som er adskilligt værre, nemlig tabet af sin frihed. Og er man måske ikke udsat for at få smadret skallen her oppe, så har man udsigt til det, der ikke er mindre ubehageligt, nemlig lidt ekstraforplejning på vand og brød for krænkelse af rettens værdighed. (Jeg har ærlig talt aldrig kunnet finde noget værdigt ved den uværdige komedie, der spilles her.)

Da jeg jo af vor daværende bogtrykker havde fået en beskrivelse af assessor Winther, som ikke var meget opbyggende, have jeg ventet i ham at finde en forfærdelig bussmand. Det var han imidlertid ikke, og skønt jeg absolut ikke synes om den udprægede partiske måde, hvorpå han førte forhørene, kan jeg ikke sige andet, end han som regel var ret høflig og venlig – det sidste særlig, når han skulle lokke mig til at »tilstå« et eller andet. Men forstand på det emne, min sag drejede sig om, eller på samfundsspørgsmål i det hele taget, det havde

han aldeles ikke, selv om han naturligvis ikke så slet så idiotisk derpå som de betjente, der havde skrevet rapporten.

Det var en frygtelig masse, jeg var anklaget for: Opfordring til mord, plyndring, tyveri, vold, oprør, blasfemi og gud ved hvad. I alt vist henvend hundrede anklagepunkter. Politiet havde i deres tykhovedhed fordrejet mine ord på det frygteligste, og hvor dette ikke slog til, benyttet sig af deres egen digteriske begavelse, hvis beundringsværdige udvikling vistnok skyldes påvirkning fra »Flyveposten« og »Revyen«. Et sted havde jeg således talt om darwinisme og anarkisme og udtalt: »At lige så vel som overklassen i overensstemmelse af deres teorier om den stærkeres ret, mente sig berettiget til at ødelægge, opæde og tilintetgøre proletariatet, havde selvfølgelig dette, hvis det ville følge samme princip, ligeledes ret til at ødelægge, opæde og tilintetgøre overklassen, idet man jo over alt i naturen ser, at den svage eller den angrebne så vidt mulig søger at forsvare sig«. Som eksempel gav jeg tyren og tigreren. Kan den første fælde den sidste, gør den det. Og jeg anbefalede proletariatet at følge tyrens eksempel.

Nu har Raaby-Nielsen i sin enfoldighed naturligvi troet, at jeg forstod ordet »opæde« direkte, og derfor ment, at jeg opfordrede tilhørerne til menneskeæderi. Men da han alligevel ikke syntes, at jeg så ud til at være kannibal, har han ændret det til »ombringe«. Resultatet af rapporten blev, at »jeg ville rykke frem og ombringe magthaverne«.

Et andet sted fortalte en ikke mindre intelligent opdager, at jeg havde sagt, at »vi anarkister ville leve i små landsbyer, som skulle regeres af en høvding«, samt at »vi ikke ville benytte penge som byttemiddel i det anarkistiske samfund, men hvidkålshoveder«. Man vil af disse eksempler let forstå, hvilket intelligensstandpunkt disse politireferenter står på, men skønt assessoren nok kunne indse, at en del af disse rædsomme beskyldninger måtte være fantasi, troede han dog på alle dem, der nogenlunde kunne have sandsynligheden for sig. Skønt jeg ikke vil benægte, at jeg ved mine foredrag så vel som i mine artikler har gjort mig skyldig i ting, som er i strid med vore idiotiske love, og måske efter disse også gjort mig værdig til 8 måneders forbedringshus, som jeg fik, så var dog de beskyldninger, der rettedes imod mig, i den grad overdrevne og sindssvagt forvrængede, at jeg umulig kunne hitte rede på, fra hvilke ytringer de havde deres oprindelse, og jeg var derfor tvunget til slet og ret at nægte det hele.

(Fortsættes.)

S. R.

Skabelsen

En mand, som tror på Biblen og som undertegner sig »grundig videnskabsdyrker«, har sendt os et brev, som i den sædvanlige »elskværdige« præstetone gør os opmærksom på, at jeg er på vildspor, når jeg skriver, at der står i Biblen, at Gud skabte dyrene før planterne. Den »grundige« forsker har imidlertid ikke forsket dybt nok; han nøjedes med at forske bibelhistorien i stedet for at gå til selve Biblen. I denne står der ganske vist (1. Mosebog, 1. kapitel): »Og Gud sagde: Jorden lade fremvokse græs, urter, som give sæd, frugtbare træer, som bære frugt efter sit slags så«. – To dage senere skaber han dyrene. Men i næste kapitel bliver denne beretning modsagt; thi i dette, som foregår efter at Gud har udhvilet sine trætte lemmer (jeg synes, vanskelig man kan tænke sig Gud blive træt) står der: »Og allehånde buske på marken var endnu ikke på jorden og allehånde urter på marken var endnu ikke fremspirede; thi Gud Herren havde ikke ladet regne på jorden og der var intet menneske til at dyrke jorden«. (Den sidste påstand er også en modsigelse; thi i det forrige kapitel står der, at Gud skabte mennesket i sit billede). Senere hen skaber han mennesket igen, derpå lader han opvokse »allehånde« træer af jorden. – Som man ser, er det vanskelig at blive klog på, hvilket der skal være rigtigt. Først står der, at Gud skaber planterne før dyrene og mennesket, men senere hen står der at dette er løgn; thi da han ikke har ladet det regne, kunne det ikke vokse op.

For nu at få lidt mening deraf, er der ikke andre veje at gå end at forudsætte, at de »planter«, han skabte første gang, kun var frøene, som han så siden, da det har regnet, lader spire frem. På den måde bliver dyrene altså nødt til at vente adskillige dage før de få noget at spise. Og hvis man, som præsterne nu gør, tager skabelsteorien symbolsk og hævder, at en dag er for Herren som tusinde år og tusinde år som en dag – ja, så har de arme dyr Gud hjælpe mig måttet sulte i mindst 5000 år.

Men måske »den grundige videnskabsdyrker« kan give os andre uvidende og vantro stakler lidt oplysning desangående.

S. R.

Er Social-Demokraten et arbejderorgan?

Om den er et arbejderorgan? Ja selvfølgelig! Hvor kan man tvivle! Ud gives det ikke at arbejdernes organisationer? Indeholder ordene: »Frihed, lighed og broderskab« samt de tolv reformkrav på forsiden ikke garantier nok derfor?